

Zece întrebări și răspunsuri despre Profetul Mohammed

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

[Romana – Romanian – روماني]

Ibrahim H. Malabari

Traducere:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

& Oana Fialcofschi

Revizuit de: Gabriela Gharabli

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿ عشرة أسئلة وأجوبة حول النبي محمد

صلى الله عليه وسلم ﴾

« باللغة الرومانية »

إبراهيم مالبيري

ترجمة:

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& وانا فيالكوفسكي

مراجعة: جبريلا غرابلي

2015 - 1436

IslamHouse.com

În numele lui Allah Ar-Rahman (Cel Milostiv), Ar-Rahīm (Cel Îndurător)

De ce s-a căsătorit Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu mai multe femei? A făcut acest lucru pentru satisfacție sexuală?

Ori de câte ori apare numele Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), în mintea multor oameni se formează imaginea unui om cu multe soții. Pentru musulmani, multiplele sale căsătorii au semnificații și implicații imense atât în cadrul islamului, cât și în cadru mai larg, pentru întreaga istorie a lumii. Inutil să mai spunem, problema rămâne controversată și, ca atare, orice studiu al ei necesită o abordare obiectivă. Prin urmare, ne vom strădui să abordăm acest subiect fiind pe cât posibil de obiectivi.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost condus de scopul de a se asigura că misiunea sa, ca Trimis a lui Allah, a fost îndeplinită și de a stabili o societate bazată pe Poruncile lui Allah și nu ale lui. Pentru a atinge acest scop, el a făcut tot ceea ce a fost omenește posibil: a întărit relațiile cu diferitele triburi ale Arabiei, a încheiat tratate de pace cu dușmanii săi de moarte și a păstrat relațiile cu conducătorii diferitelor triburi, națiuni și religii. Luate împreună, căsătoriile sale au fost o modalitate prin care a cultivat relații cu diverse triburi influente.

Dacă s-ar privi căsătoriile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în acest context, factorii de motivare din spatele căsătoriilor sale devin clare. Ar fi foarte simplist și incorect să judecăm căsătoriile sale ca fiind doar pentru plăceri carnale.

Haideți să examinăm acum, pe scurt, contextul fiecăreia dintre căsătoriile sale, pentru a vedea dacă acesta era cazul. Încă de la început, este de o importanță majoră să precizăm că, în afară de una dintre soțiile sale, toate cele unsprezece soții au fost văduve sau divorțate. De fapt, cele mai multe au fost văduve.

Prima dată, el s-a căsătorit cu o văduvă pe nume Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!), care fusese deja căsătorită de două ori și cu care s-a căsătorit atunci când ea avea 40 de ani, iar el 25. Ea a fost prima femeie care a îmbrățișat islamul. A fost o mare mângâiere pentru el de-a lungul vieții sale și a continuat să și-o amintească, până în ultimii săi ani de viață, ca fiind soția lui cea mai iubită. I-a fost fidel timp de 25 de ani, până la moartea ei, atunci când el avea 50 de ani, iar ea 65.

Dacă ar fi fost condus de dorințe carnale, așa cum a fost învinuit de către dușmanii săi, el ar fi putut să se căsătorească și cu alte femei, tinere și frumoase, într-o societate în care a avea mai multe soții era o normă - nu ar fi existat nici un motiv să rămână fidel unei singure femei, mai în vârstă decât el, până la vârsta de cincizeci de ani. Doar acest fapt ar fi suficient pentru a respinge în totalitate acuzațiile împotriva sa în această privință. Însă, o examinare a tuturor căsătoriilor sale, așa cum vom vedea, ar trebui să pună punct definitiv acestei acuze.

După moartea Khadijei (Allah să fie mulțumit de ea!), s-a căsătorit cu o altă văduvă, Sawda (Allah să fie mulțumit de ea!), în vârstă de 65 de ani. Ea și primul ei soț, Sakran, au fost

printre cei care au emigrat în Etiopia, fugind de opresiunea și persecuția meccanilor. Pe drumul de întoarcere spre Mecca, soțul ei a murit. Văzând situația ei dificilă, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit cu ea.

Apoi s-a căsătorit cu Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), fiica prietenului și companionului său de-o viață Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!). Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a fost mai întâi logodită cu Jabir ibn Mut'im, la vârsta de 5 ani. Căsătoriile între minori erau, în mod evident, o normă la acel moment. Ea a fost singura virgină dintre soțiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și singura care s-a născut într-o familie de musulmani.

Unul dintre obiectivele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în ceea ce privește această căsătorie a fost de a-și consolida legătura de frăție cu Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!), cel care a fost principalul lui apărător împotriva meccanilor. În al doilea rând, Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) provenea dintr-un neam recunoscut pentru onoare și inteligență. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) știa că ea va aduce beneficii enorme națiunii sale (*ummah*) prin transmiterea cunoștințelor cruciale din viața lui, mai ales cele referitoare la chestiunile familiale și a problemelor personale, la care alții nu aveau acces. Într-adevăr, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a sfătuit comunitatea sa să învețe, jumătate din cunoștințele religioase, de la Aisha (Allah să fie mulțumit de ea!). Previziunea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a adeverit, deoarece ea a mai trăit timp de 45 de ani după moartea lui, devenind una dintre principalele surse de înțelepciune și cunoaștere profetică.

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit, de asemenea, cu o altă văduvă, Hafsa (Allah să fie mulțumit de ea!), care era fiica lui Omar ibn al-Khattab (Allah să fie mulțumit de el!), al doilea cel mai apropiat companion al său. Soțul ei, Khunays, a murit martir în bătălia de la Badr. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a simțit că are o datorie față de Omar (Allah să fie mulțumit de el!), a cărui acceptare a islamului a furnizat un impuls major musulmanilor din Mecca împotriva dușmanilor lor.

Zaynab (Allah să fie mulțumit de ea!), fiica lui Khuzaima, a fost o altă văduvă cu care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit. Ea a fost căsătorită cu Ubaydah ibn al-Haris (Allah să fie mulțumit de el!), care a murit ca martir în bătălia de la Badr. Avea șaizeci de ani când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit cu ea. Ea a fost cunoscută sub numele de „mama asupriților”. Zaynab (Allah să fie mulțumit de ea!), însă, a murit cu două sau trei luni după căsătorie.

Apoi, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit cu o altă văduvă, Umm Salama (Allah să fie mulțumit de ea!). Primul ei soț, Abu Salama (Allah să fie mulțumit de el!), a murit ca martir în bătălia de la Uhud, lăsând în urmă patru orfani. Umm Salama (Allah să fie mulțumit de ea!), fiind și însărcinată în aceea perioadă, era extrem de tulburată și foarte tristă, așadar, este inutil să mai spunem, că avea nevoie de mult sprijin. După ce a născut, Omar (Allah să fie mulțumit de el!) i-a propus Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să se căsătorească cu ea, iar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a acceptat propunerea și s-a căsătorit cu ea. *Ce motiv poate exista pentru o persoană de 54 de ani să se căsătorească cu o văduvă cu patru orfani, cu excepția dragostei, milei și*

compasiunii? A existat și un alt factor decisiv în această căsătorie: Umm Salama (Allah să fie mulțumit de ea!) era din seminția Banu Makhzum, care era tribul dușmanilor de moarte ai islamului în acele timpuri, al lui Abu Jahl și Khalid ibn al-Walid. Deși Abu Jahl nu s-a răzgândit niciodată, Khalid, mai târziu, a acceptat islamul și a devenit un general militar genial. Încă o dată, aducerea de triburi influente și puternice mai aproape de islam a fost unul dintre obiectivele nobile ale căsătoriilor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit apoi cu o femeie divorțată, Zaynab (Allah să fie mulțumit de ea!), fiica lui Jahsh. Înainte, ea a fost căsătorită cu Zayd ibn Haritha (Allah să fie mulțumit de el!), sclavul eliberat al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Ea era verișoara Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), fiind fiica mătușii sale paterne. Zayd (Allah să fie mulțumit de el!) a divorțat de ea, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit cu ea pe când Zaynab (Allah să fie mulțumit de ea!) avea 38 de ani. Căsătoria lui cu Zaynab (Allah să fie mulțumit de ea!) a avut ca scop evidențierea abrogării practicii arabe de până atunci, aceea de a îi considera fiii adoptați ca fiind fii adevărați. Căsătoria a fost consfințită în mod divin, după cum se menționează în Coran:

„(...) Apoi, când Zayd a întrerupt orice legătură cu ea, Noi Ți-am dat-o ție să-ți fie soată, pentru ca dreptcredincioșii să nu mai aibă rețineră în privința soțiilor fiilor lor adoptivi, dacă aceștia întrerup orice legătură cu ele (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 33:37]

Umm Habiba (Allah să fie mulțumit de ea!) a fost o altă văduvă pe care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a luat-o de soție. Ea era fiica lui Abu Sufyan, un dușman înverșunat al islamului până la convertirea sa ulterioară. Ea a fost căsătorită inițial cu Ubayd Allah, un companion al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Ambii au emigrat în Etiopia, fugind de persecuția meccanilor. Ubayd Allah a devenit creștin și mai târziu a murit acolo. Având în vedere situația ei foarte dificilă, tatăl ei fiind un dușman al islamului, iar soțul ei un dezertor, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trimis un emisar la Negus, regele Etiopiei, solicitând aranjarea căsătoriei cu ea. Regele a aranjat căsătoria și s-au căsătorit pe când ea avea 36 sau 37 de ani. Ca multe dintre căsătoriile sale, căsătoria cu Umm Habiba (Allah să fie mulțumit de ea!) a condus la aducerea unui trib important, Banu Abd ash-Shams, către islam.

Apoi, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit cu o altă văduvă, Juwayria (Allah să fie mulțumit de ea!). Atât tatăl, cât și soțul ei au fost dușmani înverșunați ai islamului; primul planificând atacarea orașului Medina, la inițiativa meccanilor. Acesta a fost motivul pentru care armata musulmană a atacat tribul tatălui ei. Rezultatul a fost înfrângerea lor de mâinile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și moartea soțului Juwayriei. În urma luptelor, musulmanii au capturat mulți prizonieri, printre care se afla și Juwayria (Allah să fie mulțumit de ea!). Tatăl Juwayriei a oferit un preț de răscumpărare pentru libertatea ei, însă ea a cerut să rămână în serviciul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și s-au căsătorit la cererea ei, după care a urmat eliberarea tuturor prizonierilor de

război din tribul ei. Din nou, această căsătorie a condus la stabilirea păcii și a relațiilor de prietenie între triburi.

El s-a căsătorit, apoi, cu o femeie pe nume Safiyya (Allah să fie mulțumit de ea!), de asemenea, o văduvă. Soțul ei, cel de-al doilea, a fost ucis în bătălia de la Khaybar. Tatăl ei a fost șeful celebrului trib evreiesc Banu Nazir. Și el a fost ucis în bătălia de la Khaybar, iar Safiyya (Allah să fie mulțumit de ea!) a fost luată prizonieră. Ea a fost în cele din urmă eliberată, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit cu ea. Unii s-au plâns că ea ar fi avut o simpatie pentru evrei. Răspunsul ei era că aceștia erau rudele ei, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a apărut poziția ei. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus să răspundă oamenilor în felul următor: *„Tatăl meu este Aaron (Harun) și unchiul meu este Moise (Musa)”*. Această căsătorie a condus la relații strânse între musulmanii și evreii din Medina.

Ultima sa căsătorie a fost, de asemenea, cu o femeie divorțată, Maymunah (Allah să fie mulțumit de ea!). Ea a mai fost căsătorită de două ori și era foarte bătrână. S-a căsătorit cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pe când acesta avea 57 de ani. Această căsnicie a fost recomandată de unchiul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!), pentru a apropia tribul ei - Halaliyin - de îmbrățișarea islamului. Acesta a fost, de fapt, ceea ce s-a și întâmplat: după căsătoria lor, oamenii din tribul ei au acceptat islamul în număr foarte mare.

Din cele de mai sus, vedem că nu el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost cel care și-a dorit aceste căsătorii, ci, mai degrabă, ele au fost plănuite de Allah.

El, Preaînaltul, i-a poruncit Trimisului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ca, după ultima căsătorie (cu Maymunah, Allah să fie mulțumit de el!), să nu se mai căsătorească, pentru că până atunci obiectivele căsătoriilor sale au fost atinse, iar misiunea profetică era aproape de finalizare:

„El nu-ți mai îngăduie ție (să iei alte) femei apoi, nici să le schimbi pe ele cu alte soațe (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 33:52]

Cu toate acestea, nu înseamnă că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu era interesat de plăcerile carnale. El a fost cu siguranță atras de acestea și de frumusețe, el nefiind un puritan în exprimarea acestui lucru. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Femeile și parfumul au fost făcute să îmi fie dragi mie, însă, cu toate acestea, mângâierea mea se află în rugăciune.” (Nasa’i)

De asemenea, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mai spus:

„Eu am un control deplin asupra mea.” (Nasa’i și Abu Dawud)

De fapt, dacă studiem viața lui, observăm că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a abordat diferitele aspecte ale vieții umane cu moderație - fie că mânca, bea, sau se bucura de timpul petrecut cu soțiile sale, niciodată nu a comis niciun exces. Portretizarea lui de către mulți scriitori occidentali ca promiscuu și imoral, mai ales datorită faptului că a avut mai multe soții, este departe de adevăr și de faptele istorice, după cum se arată mai sus. Într-adevăr, căsătoriile lui

au avut un motiv social și un scop mai înalt decât simpla satisfacție sexuală.

Ar fi relevant, aici, să cităm o femeie, un savant din occident, Karen Armstrong, autoarea cărții „Mohammed: Un Profet pentru timpul nostru” în legătură cu chestiunea căsătoriilor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a poligamiei în islam:

„Instituirea coranică a poligamiei a fost o parte a legislației sociale. Aceasta nu a fost concepută pentru a satisface apetitul sexual masculin, ci pentru a corecta nedreptățile făcute văduvelor, orfanilor și altor femei dependente, care erau deosebit de vulnerabile. De prea multe ori, oameni fără scrupule le confiscau tot și-i lăsau, pe cei mai slabi membrii ai familiei, fără nimic... Poligamia a fost concepută pentru ca femeile neprotejate să se poată căsători decent, precum și pentru eliminarea legăturilor iresponsabile; bărbații pot avea doar patru soții și trebuie să le trateze în mod echitabil; este un act nejustificabil și urât să se devoreze proprietatea lor. Coranul a încercat să le dea femeilor un statut juridic, de care cele mai multe femei occidentale nu s-au bucurat până în secolul al XIX-lea. Emanciparea femeilor a fost un proiect drag inimii Profetului ... ”

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspândit islamul cu sabia și a obligat oamenii să accepte religia sa?

Există o convingere generală că islamul a fost răspândit cu sabia. Există două motive principale care arată că, de fapt, nu este cazul.

În primul rând, Mesagerul Milei, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a proclamat că respecta poruncile lui Dumnezeu, iar contrar forțării oamenilor de a accepta islamul, Allah a interzis în mod explicit convertirea forțată:

„Nu este silire la credință! (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:256]

Există o povestire interesantă în legătură cu revelarea acestui verset. Un bărbat, care era printre companiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a avut doi fii care au îmbrățișat creștinismul înainte de apariția religiei islamice. Cei doi fii au venit la Medina cu un grup de creștini, iar atunci, tatăl lor a insistat ca ambii să devină musulmani. Însă, ei au refuzat cererea tatălui lor și s-au dus la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a-i cere sfatul în această problemă. Tatăl a întrebat: „*O, Profet al lui Allah, cum poate o parte din mine să intre în Iad, în timp ce eu mă uit?*” Atunci Allah a revelat versetul de mai sus, care interzice orice constrângere în religie. Astfel, cei doi fii ai omului au fost liberi să rămână creștini. Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu i-a obligat să devină musulmani, conform dorinței tatălui lor.

Într-un alt verset, Allah spune:

„Și de-ar fi voit Domnul tău, toți cei de pe Pământ ar fi crezut laolaltă! Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie credincioși?” [Traducerea sensurilor Sfântului Coran, 10:99]

Toți recunosc, chiar și cei care îl acuză pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de convertiri forțate, că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost un om cu frica lui Allah, pe care-L asculta cu toată inima în tot ceea ce făcea. Atunci, cum putea el să încalce aceste porunci divine explicite?

Există chiar incidente autentice, înregistrate, în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a sfătuit unii oameni să nu accepte islamul un timp, pentru siguranța lor. Într-un caz, o persoană pe nume 'Amr ibn 'Abasa As-Sulami a venit, de la o distanță mare, la Mecca pentru a îmbrățișa islamul. Era o perioadă în care musulmanii erau persecutați în Mecca și era extrem de dificil să-l întâlnească pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Cumva, 'Amr a reușit să-l găsească și și-a exprimat dorința de a îmbrățișa islamul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), însă, i-a spus că nu ar trebui să îmbrățișeze islamul în acel moment, deoarece situația Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a oamenilor săi era periculoasă. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a sfătuit apoi pe 'Amr să se întoarcă la familia lui, până când victoria Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) va deveni evidentă. Aproximativ 7-8 ani mai târziu, 'Amr s-a întâlnit din nou cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a îmbrățișa islamul. Desigur, dacă Profetul (Pacea și binecuvântarea lui

Allah fie asupra sa!) s-ar fi preocupat doar de convertirea oamenilor, neținând cont de propria lor siguranță, el nu l-ar fi sfătuit pe 'Amr să se întoarcă la familia sa din cauza pericolului iminent.

Este adevărat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost extrem de dornic de a transmite Mesajul lui Allah și de a conduce oamenii spre mântuire. Coranul descrie acest zel:

„Poate că tu te vei tulbura de moarte, din pricina mahnirii, pentru că ei nu cred în acest Mesaj.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 18:6]

Dar acest zel nu l-a determinat să oblige la convertire nici măcar o singură persoană împotriva propriei voințe.

În al doilea rând, nu există nicio dovadă istorică care să sugereze că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a acționat contrar principiului că nu ar trebui să existe nicio constrângere în religie. Nu există nici măcar un singur caz înregistrat în viața, bine documentată, a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) despre un astfel de incident. Deși unii istorici occidentali au avansat astfel de supoziții, mai multe studii recente au arătat că convertirile nu au avut loc brusc, la vârful sabiei, ci oamenii care trăiau alături de musulmani au acceptat treptat și cu adevărat această credință, în mod voluntar. Într-adevăr, este așa cum orientalistul George Sale a spus:

„Cine spune că islamul s-a răspândit prin puterea sabiei, cuvântul lui/ei este o acuzație pură, pentru că sabia nici nu a apărut în multe țări unde islamul s-a răspândit.”

Mahatma Gandhi, tatăl poporului indian, a spus odată:

„Sunt, mai mult decât oricând, convins că nu a fost sabia cea care a câștigat locul islamului, în acele zile, în sistemul de viață. (În loc de sabie) a fost simplitatea rigidă, sacrificiul de sine al Profetului, respectarea strictă a promisiunilor sale, devotamentul său imens față de prietenii și adepții săi, cutezanța și curajul lui, încrederea absolută în Dumnezeu și în propria sa misiune.”

Celebrul istoric francez Gustaf Lobon a afirmat în cartea sa, *Civilizația arabă*:

„Puterea nu a fost un factor în răspândirea islamului; aceasta deoarece arabii lăsau oamenii pe care i-au biruit liberi să practice propria lor religie.”

Un alt scriitor european celebru, Thomas Carlyle, a declarat:

„A îl acuza [pe Profet] că se baza pe sabie pentru ca oamenii să răspundă la predica lui este o absurditate de neînțeles!”

Istoria, logica, obiectivitatea, precum și cercetarea științifică, toate resping ideea că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a impus religia lui maselor ce nu o doreau. A fost acceptarea voluntară și convingerea totală de adevărul islamului cele care au provocat convertiri în masă în multe țări. Indonezia, Malaezia, China și mai multe țări din Asia de Sud sunt exemple grăitoare ale acestei realități. Putem vedea o bucătică din acest lucru și astăzi - deși într-un mod mai puțin dramatic - în Europa și America de Nord, unde islamul este religia cu cea mai rapidă răspândire.

Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a scris Coranul? A plagiat el Biblia?

Învinovățirea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de faptul că ar fi inventat Coranul este foarte răspândită, mai ales în Occident. Chiar și cei care au o oarecare simpatie față de islam, dintre scriitorii occidentali, nu pot să admită că Nobilul Coran este o Revelație și că autorul ei este Allah (Dumnezeu) Însuși. Există o lungă și adânc înrădăcinată tradiție în literatura occidentală, care consideră Coranul ca fiind lucrarea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Astfel, vom analiza această problemă, deși extrem pe scurt, în lumina faptelor istorice bine documentate, a logicii, precum și în raport cu personalitatea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), viața și cariera sa.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este probabil persoana cu viață cea mai complet documentată din Antichitate și din întreaga istorie. Acest fapt ne permite să examinăm cu atenție afirmația că el însuși ar fi scris Coranul. Aceasta este o temă de numeroase volume, deoarece oamenii de știință au discutat în detaliu sute de dovezi puternice, care să stabilească originea divină a Coranului. Având în vedere domeniul de aplicare al acestei broșuri, vom menționa doar câteva.

În primul rând, era bine cunoscut printre arabii din Mecca faptul că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu știa să citească sau să scrie. Coranul însuși afirmă că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost neînvățat, în sensul că el nu putea citi sau

scrie. Nimeni din comunitatea meccană nu a încercat să nege această afirmație din Coran:

„(...) Deci credeți în Allah și în Trimisul Său, Profetul cel neînvățat, care crede în Allah și în Cuvintele Sale! Și urmați-l! Poate că veți fi călăuziți!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:158]

Așa cum este înregistrat în biografia sa, atunci când îngerul Gavriil (Jibril, pacea fie asupra sa!) a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru prima dată la vârsta de 40 de ani și i-a revelat primul verset din Coran: **„Citește!”**, iar răspunsul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost că el se află în imposibilitatea de a citi. Astfel, încă de la începutul Revelației, putem observa că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu ar fi fost capabil să redacteze o carte. Într-adevăr, după cum afirmă Coranul, faptul că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era analfabet a fost, în sine, o chestiune de Înțelepciune divină:

„Și tu nu ai citit mai înainte nicio altă carte și nici nu ai scris-o cu dreapta ta (fiindcă era neștiutor de carte). Atunci s-ar fi îndoit cei care tăgăduiesc Adevărul.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 29:48]

În al doilea rând, în diverse cazuri din viața Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), atunci când apărea o problemă, el s-a aflat în imposibilitatea de a găsi o soluție până când aceasta nu i-a fost revelată de către Allah. În multe dintre aceste cazuri, răspunsul a întârziat, cauzând de multe ori Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mare anxietate. În cazul în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi conceput

răspunsurile el însuși, de ce-ar fi trebuit să mai aștepte „Revelația”? Iată câteva exemple în acest sens:

- odată, un grup de oameni a acuzat-o pe soția Profetului, Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), de adulter. Aceste acuzații calomnioase au zguduit comunitatea din Medina și au condus la separarea temporară a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de soția lui. În această încercare extrem de dificilă, el nu știa ce să facă. În cele din urmă, au fost revelate versete care au stabilit nevinovăția Aishei (Allah să fie mulțumit de ea!) și care i-au mustrat pe cei care au făcut acuzații false împotriva ei.

- odată, liderii tribului Quraiș i-au adresat Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) câteva întrebări cu scopul de a-l testa și pentru a vedea dacă acesta este într-adevăr Trimisul lui Allah. Ei l-au întrebat despre diverse povești și chestiuni, cum ar fi: cei șapte adormiți, Dhu Al-Qarnayn, natura spiritului, etc. Au trecut săptămâni și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a oferit niciun răspuns, pentru că el nu avea cunoștință de ele la acel moment. Ca urmare a întârzierii, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost acuzat de către neamul Quraiș că este un mincinos. În cele din urmă, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a primit prin Revelație un Capitol (Sura) întreg din Coran, numit Peștera (Al-Kahf, Capitolul 18), precum și alte versete, răspunzând la toate întrebările puse lui de către neamul Quraiș.

- în primele zile ale islamului, musulmanii obișnuiau să se roage cu fața spre Ierusalim. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a dorit să schimbe direcția de rugăciune de la Ierusalim la Mecca, însă el nu a inițiat această schimbare; în schimb, a așteptat o Poruncă de la

Domnul său, ridicând capul spre Cer în așteptare. Coranul afirmă:

„Noi vedem deseori îndreptarea feței tale către Cer. Să te îndreptăm către o qiblah care-ți va plăcea (...)”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:144]

După ce Poruncile lui Allah au fost revelate, musulmanii și-au întors imediat fețele în rugăciune în direcția Meccăi, întorcându-se de la Nord la Sud.

În toate aceste cazuri și în multe altele, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a acționat până când Revelația nu i-a fost pogorâtă cu un răspuns explicit sau cu o poruncă. Așa a fost mereu, chiar dacă, din cauza întârzierii, el a fost muștrat și acuzat de a fi un profet fals. În cazul în care Coranul ar fi fost de la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cu siguranță el ar fi putut „revela” versetele mai devreme. Acest lucru arată că Nobilul Coran este o Revelație de la Allah și nu propria imaginație a lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

În al treilea rând, arabii, atât musulmani, cât și nemusulmani, au depus mărturie despre valoarea și măiestria literară a Coranului:

♦ Omar ibn al-Khattab (Allah să fie mulțumit de el!) obișnuia să fie jurat al festivalului de poezie din Mecca. Măiestria lui în limba arabă a fost impresionantă, însă, atunci când a auzit o parte din Coran, a fost atât de impresionat încât a îmbrățișat imediat islamul. Cum ar fi putut Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) crea o astfel de capodoperă literară la vârsta de 40 de ani, când el niciodată nu avut un astfel de talent înainte?

♦ în mod similar, au fost mulți alții, printre care At-Tufayl ibn 'Amr ad-Dawsi, Utba ibn Rabi'ah și alții care au avut astfel de experiențe când au auzit părți din Coran. Ei au tot repetat următoarele mărturisiri: „*Am auzit cuvinte cum nu am mai auzit înainte. Pe Dumnezeu, nu este poezie, nici magie, nici divinație*”. Aceasta a fost de multe ori prima lor impresie. Acest lucru arată că Nobilul Coran a fost ceva dincolo de talentul sau geniul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), precum și că originea sa a fost alta decât Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

În al patrulea rând, există o diferență clară între spusele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și versetele coranice. Spusele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) sunt înregistrate în volume, numite volume de *ahadith*, care sunt mai voluminoase decât Coranul. Când vorbea, cuvintele lui nu erau însoțite de nicio experiență excepțională, însă atunci când primea Revelația, se spune că el ar fi avut de multe ori experiențe anormale. Când versetele îi erau revelate, uneori el transpira chiar și în zilele reci, fața lui i se înroșea, corpul său devenea greu, etc. Doar se prefăcea? Categoric nu! Cum ar fi putut el trăi o astfel de viață complicată timp de 23 de ani?

Aceasta este într-adevăr diferența dintre *hadith*-uri și Coran. În ceea ce privește Coranul, el l-a primit prin Revelație textuală de la Allah, iar, în ceea ce privește *hadith*-urile, acestea sunt propriile sale cuvinte.

Un alt punct important în acest sens este diferența uriașă dintre stilul lingvistic al Coranului și cel al *hadith*-urilor. O comparație între ele arată, fără echivoc, că autorul Coranului este complet diferit de cel al *hadith*-urilor. De asemenea, este

înregistrat în mod autentic că arabii înșiși au fost surprinși de limbajul Coranului, deoarece Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a fost cunoscut că ar fi compus vreo piesă literară înainte de primirea Revelației. În mod evident, limbajul Coranului nu este exprimarea proprie a Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Chiar și persoanele nevorbitoare de limba arabă pot vedea această diferență mare de stil și limbaj între Coran și *ahadith*, chiar dacă citesc doar traducerile lor.

În al cincilea rând, o bună parte din Coran include povestiri despre profeții precedenți (Pacea fie asupra lor!) și neamurile lor. Întotdeauna, concluzia finală este că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a avut cunoștințe anterioare de niciuna dintre aceste povestiri sau evenimente istorice și că el știa de ei doar prin Revelație. De exemplu:

- după relatarea povestirii lui Moise (Pacea fie asupra sa!) și a Faraonului, Coranul spune:

„Tu (o, Mohammed) nu ai fost pe coasta de Apus, când i-am dat lui Moise Porunca (Tora), și nici n-ai fost printre martori. ~ Însă Noi am făcut să se ivească generații (între vremea lui Moise și vremea ta) și vremea care s-a scurs peste ele a fost lungă. Tu nu ai locuit printre oamenii din Madyan ca să reciți (neamului tău) versetele Noastre, dar Noi te-am trimis ca (pe tine ca) Mesager.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 28:44-45]

- Coranul spune, de asemenea, după istorisirea despre Isus (Pacea fie asupra lui!) și Maria (Pacea fie asupra ei!):

„Acestea sunt dintre veștile necunoscutului pe care Noi ți le revelăm (ție, o, Mohammed!). Tu nu ai fost lângă ei,

când ei au aruncat calemurile lor (pentru a hotări) care dintre ei s-o ocrotească pe Maria și nu ai fost lângă ei nici când ei au avut discuția.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:44]

● de asemenea, după istorisirea despre profetul Iosif (Pacea fie asupra lui!):

„Aceasta este una dintre istoriile neștiute (necunoscute de Profetul Mohammed și de arabi), pe care Noi ți-o revelăm. Tu nu ai fost lângă ei (lângă frații lui Iosif), atunci când s-au adunat cu toții și au viclenit (să-l arunce pe Iosif în fundul puțului).” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 12:102]

Versete, cum sunt cele de mai sus, apar în mod obișnuit după povestirile din Coran. Astfel, în cazul în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi aflat aceste povestiri de la evrei și creștini, de ce ar fi trebuit să I le atribuie lui Allah? A fost el un mincinos?

În al șaselea rând, Coranul l-a criticat sever pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în mai multe rânduri:

◆ Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) stătea odată împreună cu unii dintre liderii tribului Quraiș, invitându-i la islam. Un om orb, Abd Allah ibn Umm Makhtum, care era deja musulman, a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a-i pune câteva întrebări cu privire la islam. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a ignorat, deoarece era ocupat cu transmiterea Mesajului islamului liderilor Quraiș, sperând că aceștia se vor converti la islam. După acesta, a venit Revelația, reproșându-i această atitudine și muștrându-l:

„El (Mohammed) s-a încruntat și s-a întors, ~ Când bărbatul cel orb (Abd Allah ibn Umm-Maktum) a venit la el (pentru a îi cere sfatul, în timp ce Profetul era foarte ocupat, predicându-le unora dintre conducătorii tribului Quraiș). ~ Și cum ai putea tu să știi? Poate că el va fi purificat (prin sfatul tău), ~ Sau poate el ar fi fost sfătuit (ar fi primit îndrumare) și sfatul (lecția, exemplul, îndemnarea) ar fi fost spre folosul său!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 80:1-4]

♦ Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi plăcea să mănânce miere. Odată, el a refuzat să consume miere după ce soțiile sale (Aishah și Hafsa, Allah să fie mulțumit de ele!) l-au descurajat să facă acest lucru, ca urmare a unei dispute ce a avut loc între ele. Allah i-a reproșat acest lucru și l-a muștră din nou:

„O, Profetule! De ce îți interzici tu (pentru tine) ceea ce Allah ți-a îngăduit, căutând mulțumirea soțiilor tale? Și Allah este Ghafūr (Atoateiertător), Rahīm (Îndurător).” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 66:1]

♦ În timpul bătăliei de la Tabuk, unii ipocriți au venit și i-au cerut Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) voie să nu participe la campania militară. Milostivul Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a acceptat cererea. După aceea, Revelația a venit la el, din nou reproșându-i-se și muștrându-l:

„Allah să te ierte (Mohammed)! De ce le-ai dat tu voie (să rămână acasă și să nu pornească la luptă), înainte de a-i descoperi pe cei aflați întru adevăr și de a-i cunoaște pe cei mincinoși?” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 9:43]

Există multe alte incidente în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost dojenit și muștrat de Allah. Întrebarea logică aici este: de ce ar fi inventat Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) aceste versete? Chiar dacă cineva ar fi revelat aceste versete pentru el, de ce le-ar fi păstrat, având totodată o convingere fermă că aceste versete vor fi recitate și citite de-a lungul veacurilor? Răspunsul logic și concret este că acestea nu sunt cuvintele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), iar el nu este autorul Coranului.

În al șaptelea rând, una dintre cele mai importante teme ale Coranului este că sursa Coranului este Allah Însuși. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu avea niciun drept de a adăuga sau de a ascunde ceva din ceea ce i-a fost revelat:

„.. Și dacă el (Mohammed) Ne-ar fi atribuit în mod fals (chiar și) unele vorbe ale Noastre (Allah), ~ Cu siguranță I-am fi apucat noi (ca răzbunare) cu putere ~ Și apoi cu siguranță i-am fi tăiat Noi artera inimii (aorta, aducându-i moartea imediată).” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 69:44-46]

În cazul în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi fost într-adevăr autorul Coranului, de ce ar fi trebuit să afirme aceste cuvinte? A fost atât de mincinos încât să fi redactat Coranul și să fi și inventat amenințări la adresa sa? Istoria și logica resping această revendicare, mai ales că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost cunoscut pentru faptul că nu a rostit nicio minciună în toată viața sa. Înaintea Profetiei, chiar păgânii, închinătorii la idoli, atestau sinceritatea lui, iar el era cunoscut sub numele de „cel demn de încredere” și „cel sincer”. Cine suntem noi să

creдем că brusc, la vârsta de 40 de ani, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început nu numai să rostească un șir lung de minciuni, ci și să spună minciuni împotriva lui Allah Însuși? Pur și simplu illogic!

Acuzația de plagiere a Bibliei

Acuzația că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi plagiat Biblia este nefondată, din următoarele motive:

- ***în primul rând***, există sute de referințe în Coran referitoare la incidente care au avut loc în trecutul îndepărtat și care nu se găsesc în Biblie. De exemplu, căința lui Adam (Pacea fie asupra sa!) în Paradis și acceptarea acesteia de către Dumnezeu, ceea ce respinge, în esență, baza conceptului creștin de păcat originar. Coranul menționează, de asemenea, diverse aspecte ale vieții profeților care lipsesc din Biblie, cum ar fi cea a lui Avram (Pacea fie asupra sa!) aruncat în foc doar pentru a fi salvat de Allah și construcția de către el a locului de cult sfânt, Ka‘bah, în Mecca. Se relatează, de asemenea, multe părți esențiale ale vieții lui Noe și a lui Isus (Pacea fie asupra lor!), unele dintre ele contrazicând complet narațiunea biblică. De unde a primit Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) toate aceste informații? În mod sigur, nu ar fi putut fi din Biblie. Cum poate cineva cu judecată corectă susține că el a plagiat Biblia?

- ***în al doilea rând***, în ceea ce privește acuzația că ar fi învățat tot Coranul de la călugărul creștin Bahira, aceasta este o acuzație absurdă, cel puțin, din două motive:

- ♦ întâlnirea dintre Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și călugăr a avut loc doar pentru un timp

scurt, atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea doar 12 ani. Călugărul a invitat oamenii din caravana cu care călătorea Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) la o cină, în timp ce caravana se afla în drum spre Siria. Este de neconceput ca Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să fi învățat tot ceea ce avea nevoie să învețe de la Bahira într-o întâlnire atât de scurtă. Mai mult decât atât, nu există nicio înregistrare istorică cum că ar fi învățat Biblia de la Bahira, deși există relatări în care călugărul prezice Profetia lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), pe care el ar fi aflat-o din Scripturile creștine și evreiești.

♦ părți mari din Coran (inclusiv multe dintre Capitolele sale lungi, cum sunt Capitolele 5, 8, 9, 24, 33, 48, etc.), se ocupă cu problemele politice și sociale cu care s-a confruntat Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în Medina timp de mai mult de zece ani. Cum ar fi putut ca aceste Capitole să fi fost dictate lui de către Bahira? Este de speriat că un astfel de argument a fost transmis de către un autor francez care a susținut că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a învățat întreg Coran de la Bahira într-o singură întâlnire scurtă.

După cum am menționat deja, există multe afirmații cum că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a învățat o mare parte a referințelor istorice ale Coranului de la creștinii sau evreii care trăiau pe timpul său. Un astfel de argument afirmă că au existat doi misionari creștini care ar fi vizitat Mecca în timpul târgurilor anuale, de la care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi primit informații. Însă, acești creștini au murit cu mult înainte ca Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa!) să se fi născut și, astfel, este imposibil ca ei să-l fi învățat.

***Numeroasele războaie conduse de Profetul
Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie
asupra sa!) au fost barbare și sângeroase?***

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Mesagerul Milei, nu a prescris războiul ca pe o stare de fapt, naturală, însă, în același timp, războiul nu poate fi pur și simplu abolit. Ceea ce orice lider reformator sau spiritual poate face este minimalizarea brutalității acestuia. Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), la Poruncile lui Allah, a încercat să stabilească norme de război care făceau aceasta pe cât posibil de uman, încurajau pacea și reduceau pierderile de vieți omenești.

Abordarea profetică a războiului poate fi mai bine apreciată privind câteva cifre. Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost nevoit să se apere, din punct de vedere militar, în mai multe rânduri, însă valoarea totală a pierderilor umane, care a rezultat din acest fapt este surprinzător de scăzută, în comparație cu alte bătălii și războaie similare din istoria omenirii. Dintr-un total de 28 de bătălii și 38 de campanii militare, totalul pierderilor, de ambele părți, s-a ridicat la aproximativ 1.284 de vieți.

Cineva ar putea susține că motivul pentru numărul scăzut de victime este numărul mic al combatanților care au participat la diferitele campanii. Însă, o examinare atentă arată că procentul persoanelor ucise în aceste războaie în raport cu numărul de oameni care au participat la ele nu a depășit 1,5%. Având în vedere că Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost victorios în cele mai multe dintre aceste lupte, numărul de victime indică faptul că el nu trebuie

să fie numărat printre cuceritorii și generalii militari nemiloși și barbari ai istoriei umane - de fapt, nici pe departe.

Comparați numerele de mai sus cu alte războaie din istoria omenirii. De exemplu, numai în al doilea război mondial, procentul dintre numărul persoanelor ucise (inclusiv civili) și numărul combatanților care au fost implicați în acest război a fost de 351%. Adică, 10.600.000 de persoane au participat la acest război și, totuși, numărul deceselor umane a fost de aproximativ 54.800.000.

Contrar promovării războiului barbar, Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a adus schimbări radicale în desfășurarea războiului, limitând radical folosirea violenței împotriva altora. La fel ca în zilele noastre, și Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trăit într-o lume în care războiul era brutal și agresiv. La fel ca și Imperiile Roman și Persan din acea vreme, precum și marile puteri din zilele noastre, triburile arabe se implicau în luptă mai mult pentru câștiguri materiale decât pentru vreun scop moral superior. Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), însă, a schimbat radical acest lucru.

Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a impus respectarea unor principii morale importante chiar și în tumultul războiului. În primul rând, el a redefinit fundamental conceptul de război. Prin introducerea unui termen complet nou - *jihad fi sabil Allah* - el a purificat războiului de interese pur materiale și de motive egoiste. *Jihad* înseamnă „*luptă, a face un efort susținut pentru a elimina nedreptățile și opresiunea impusă de alții*”. Prin adăugarea „pe calea lui Allah” (*fi sabil Allah*), el a învățat oamenii că războiul nu trebuie să fie purtat de dragul sinelui, a prăzii, mândriei,

prestigiului, subjugării sau oprăririi altor persoane. Această credință a servit ca un liant ce unește principiile războiului și ține în frâu toate nedreptățile potențiale inerente din cadrul acestuia.

Sub această nouă concepție de război, Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a introdus o serie completă de legi, care cuprindea conduita războiului: limitele sale morale, componentele, drepturile și obligațiile; diferența dintre combatanți și civili și drepturile lor; dreptul emisarilor, al prizonierilor de război și a oamenilor cucerțiți. Toate aceste principii au fost exprimate în mod clar și fără echivoc de către Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a subliniat, de asemenea, sanctitatea și intangibilitatea vieții umane, fie că este vorba de un musulman sau de un nemusulman. El a întruchipat versetul coranic:

„De aceea am prescris Noi pentru fiii lui Israel că cel care ucide un suflet nevinovat de uciderea altui suflet sau de o altă stricăciune pe Pământ, este ca și când i-ar ucide pe toți oamenii (...)” [Traducerea sensurilor Sfântului Coran, 5:32]

Prin această Instrucțiune divină, Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a purificat războiul de orice motiv egoist și obiectiv necurate. Adepții săi, deși cu siguranță au fost - și încă sunt - predispusi la greșeli mari, au fost exemple remarcabile ale acestor principii, în general.

Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis jaful, banditismul și vandalismul care erau obișnuite în războaiele de dinaintea timpului său. De

exemplu, după ce tratatul de pace de la Khaybar a fost semnat, unii dintre tinerii musulmani au început să jefuiască proprietățile evreiești. Liderul evreu a venit la Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a întrebat: „*Este normal ca oamenii tăi să sacrifice măgarii noștri, să mistuiască recoltele noastre și să ne bată femeile?*” Imediat, Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a ordonat întregii armate să intre în moschee pentru rugăciune și le-a spus:

„(...) Allah nu vă permite să intrați în casele oamenilor Cărții fără permisiunea lor, să le bateți femeile și să le mâncați recoltele (...)” (Abu Dawud)

Dacă un animal de mulș se afla pe drum și soldații doreau să ia laptele său, ei nu puteau face acest lucru decât dacă li se acorda permisiunea. Prin urmare, chiar și în război, Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a subliniat importanța normelor de drept și respectul față de proprietatea și drepturile altor persoane, ceea ce este mult mai mult decât se poate vedea în războaiele moderne.

În trecut, armatele distrugau recolte, terenuri agricole, proprietăți, și chiar sate întregi. Dar Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis uciderea civililor, cum sunt femeile, copiii, bătrânii, bolnavii, răniții, orbii, persoanele cu handicap, bolnavii mental, călătorii, călugării și pe cei care se roagă. De fapt, el a permis doar uciderea celor din linia de foc; toată lumea din spatele lor fiind ferită de atac. În mod remarcabil, Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) aici oferă mult mai mult decât ceea ce este menționat în teoriile de război just ale zilele noastre.

Odată, Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a văzut cadavrul unei femei pe câmpul de luptă și s-a supărat foarte tare. Prin urmare, el a ordonat comandantul său, Khalid ibn al-Walid (Allah să fie mulțumit de el!): **„Să nu ucizi femei sau copii (...)”** (Bukhari și Nasa’i)

Mai mult decât atât, Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a poruncit în mod specific musulmanilor să nu ucidă călugării sau pe cei care se roagă, și să nu distrugă lăcașurile de cult.

Înainte de islam, atât arabii, cât și nearabii, în ardoarea răzbnării, își ardeau dușmanii de vii. Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis categoric acest lucru:

„Nimeni nu are voie să pedepsească cu foc, cu excepția Stăpânului Focului (Allah).” (Bukhari și Muslim)

De asemenea, el a interzis profanarea și mutilarea cadavrelor adversarilor prin tăierea membrelor.

Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis uciderea prizonierilor de război, declarând că:

„Nicio persoană rănită nu va fi ucisă, nicio persoană care scapă cu fuga nu va fi urmărită (...)” (Bukhari)

Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a declarat, de asemenea, că nu se poate încălca încrederea cuiva și nu se pot ucide persoanele cu care a fost încheiată pacea. Niciun tratat nu este voie să fie încălcat:

„(...) Nu încălcați tratatele pe care le aveți încheiate, nu mutilați cadavrele și nu ucideți copiii!” (Muslim)

Astăzi, într-o perioadă a războaielor constante sub pretextul de „atacuri preventive”, aceste învățături demonstrează personalitatea lui justă – un Mesager pentru timpul nostru.

Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut tot posibilul pentru a reduce cât mai mult numărul victimelor umane. Oricine studiază în mod obiectiv războaiele Mesagerului Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și le compară cu alte războaie din istoria omenirii, inclusiv războaiele timpurilor noastre moderne (cum sunt războaiele din Irak, Afganistan și războiul împotriva terorismului), poate conchide, cu ușurință, că războaiele sale au fost mai puțin sângeroase – și mai umane.

Mulți îl prezintă pe Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ca pe un războinic, de parcă luptele ar fi fost ocupația sa principală. Însă, în realitate, din cei zece ani de viață în Medina, doar 795 zile le-a petrecut în lupte și campanii militare. Restul din cei zece ani (care sunt aproximativ 2865 zile) le-a petrecut cu aducerea de schimbări revoluționare în viața oamenilor și reformarea în totalitate a unei societăți păgâne. Acest fapt istoric este trecut cu vederea de majoritatea biografilor și de aproape toți scriitorii occidentali, care îl descriu ca pe un războinic însetat de sânge.

Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a folosit pedepse corporale barbare – acest lucru este adevărat?

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Mesagerul Milei, a transformat o societate afectată de crime și nedreptăți într-una pe care musulmanii o credeau a fi utopică. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a realizat acest lucru ascultând Porunca lui Allah și, prin printre altele, a soluționat aspectele negative fundamentale ale societății prin aplicarea unui sistem juridic just și funcțional.

Să luăm ca exemplu cazul adulterului și promiscuității sexuale. Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ajuns în Medina, adulterul era în floare și prostituția era o afacere profitabilă. În primul rând, el a ridicat conștiința morală a poporului său împotriva unor astfel de vicii, fapt care i-a luat un timp considerabil. Apoi, a închis porțile bordelurilor și purificat întreaga comunitate.

Pentru a înțelege sistemul juridic profetic, trebuie să cunoaștem faptul că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost preocupat de toate aspectele vieții: de la tărâmul personal la cel social, precum și spiritual. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a abordat preocupările individului și ale societății lumești, aici și acum, precum și în Viața de Apoi.

În ceea ce privește această lume, analizând beneficiile sociale ale sistemului juridic introdus de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ne dăm seama că în esența sa, sistemul juridic islamic (*Shari'ah*) are multe în

comun cu majoritatea sistemelor juridice. De exemplu, în încercarea de a obține siguranța și securitatea în societățile umane, sistemele juridice - inclusiv cel islamic - folosesc principiul descurajării, ideea fiind că, prin introducerea unei amenințări cu pedeapsa, este mai puțin probabil ca individul să comită o anumită infracțiune.

Să luăm, de exemplu, infracțiunea de omor. În cazul în care o persoană ar ști că nu se întâmpla nimic cu el dacă omoară pe cineva, el nu ar fi la fel de descurajat să comită un astfel de act decât dacă știe că va petrece mult timp în închisoare sau poate-și va pierde propria viață ca urmare a acțiunilor sale. Prin descurajarea unui individ de la comiterea de acte atroce prin pedepsire, mai multe vieți sunt salvate, iar societatea este mai sigură, după cum spune Coranul:

„Și aveți în talion (pavăză pentru) viață, o, cei dăruți cu minte, și poate că o să vă feriți (de săvârșirea de crime)!”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:179]

În încercarea de a echilibra interesele victimelor și ale societății, sistemele juridice – inclusiv sistemul juridic (*Shari'ah*) - folosesc principii de pedeapsă și restituire. Prin pedeapsă și restituire, societatea ia înapoi de la criminal profitul pe care acesta l-a obținut pe nedrept, prin comiterea infracțiunii în cauză, de la societate și victimă. În caz contrar, lăsând infractorul nepedepsit penal, balanța dreptății ar fi dezechilibrată și ar fi nedrept atât față de restul membrilor societății care respectă legea, cât și față de victimele infracțiunilor.

În ceea ce privește pedeapsa, mulți ar putea argumenta că acest concept face prea puțin pentru a ajuta victimele sau criminalii. De exemplu, uciderea unui criminal nu poate aduce înapoi viața victimei și duce numai la pierderea unei alte vieți.

Mai mult decât atât, mulți susțin că victimele ar trebui să fie încurajate să ierte și să nu ceară răzbunare - înțelegând că iertarea este mai aproape de civilizație, iar răzbunarea este strâns legată de barbarie.

Într-adevăr, Legislația islamică (*Shari'ah*) abordează aceste preocupări și altele, dând două opțiuni victimei: a ierta sau a cere răzbunare. Coranul, de fapt, încurajează victima să ierte răufăcătorul în beneficiul ambelor părți. Cu toate acestea, în unele cazuri, victimele și membrii familiilor acestora pot simți doar durere ca urmare a infracțiunii și nu văd nicio soluție decât să se răzbune pe criminal sau să ceară plata penală pentru crima sa sub formă de compensații financiare sau alte mijloace. În aceste cazuri, ideea de răzbunare și restituire caută să abordeze interesele victimei și societății în general. Nesoluționarea acestui aspect al relațiilor sociale umane poate duce la nedreptăți; astăzi, anumite sisteme juridice sunt atât de îngăduitoare în pedepsele lor, încât autorii de infracțiuni odioase, cum sunt violul sau abuzul sexual asupra copiilor, primesc doar o palmă peste încheieturile mâinilor, lăsând victimele chinuite de ideea că agresorii lor rămân nepedepsiți în timp ce ele trebuie să trăiască cu suferința lor pentru tot restul vieții.

Însă, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Mesagerul Milei, nu a lăsat infractorul în afara ecuației și s-a preocupat de reformarea spirituală a infractorului. Criminalului i-a fost dată de multe ori o a doua șansă; în cazul în care el se căia după primul act criminal și își remedia purtarea, putea să scape fără pedeapsă. În ceea ce privește infracțiunea de adulter, Coranul afirmă:

„Pe cei doi dintre voi (bărbați sau femei), care se împreună între ei, pedepsiți-i cu asprime. Dar dacă ei se

căiesc și se îndreaptă, atunci lăsați-i în pace, căci Allah rămâne Primitor al căinței și Îndurător.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:16]

Mai mult decât atât, pedeapsa în sine este văzută ca o formă de purificare spirituală pentru infractor. Văzut astfel, un infractor care este preocupat de spiritualitate și de Viața de Apoi chiar ar putea alege să fie pedepsit pentru infracțiunile sale.

Povestea lui Maiz ibn Malik este destul de grăitoare în această privință. Maiz a comis adulter și a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), mărturisindu-și infracțiunea și insistând asupra purificării sale prin pedeapsă, fiind pe deplin conștient că pedeapsa pentru o astfel de infracțiune era uciderea cu pietre a vinovatului. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întors de trei ori și de trei ori a întrebat tribul lui Maiz dacă acesta era sănătos sau dacă exista ceva în neregulă cu el. Ei au insistat că Maiz era sănătos și că era unul dintre oamenii lor evlavioși. Numai după ce Maiz a insistat să fie pedepsit a patra oară și după ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost asigurat că Maiz era complet sănătos a fost acceptată cererea sa.

Într-un incident similar, o femeie care comisese adulter a cerut să fie pedepsită și, ca în cazul lui Maiz, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a cerut să plece. Numai după ce ea a insistat asupra pedepsei, a fost pedepsită. Chiar și atunci, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a laudat căința ei extraordinară și s-a rugat pentru ea la înmormântare. Acest lucru arată gradul ridicat de conștiință morală cu care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a alimentat inimile și mințile adeptilor săi.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a implementat pedepse înainte ca societatea, în care urmau să fie aplicate, să fi fost pregătită pentru aceasta.

Trebuie remarcat faptul că învățăturile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu privire la dreptul penal nu a fost menite să fie aplicate fără a înțelege circumstanțele penale. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a susținut că o anumită pedeapsă este adecvată în orice împrejurare. Importanța contextului în aplicarea pedepselor corporale se poate observa în infracțiunea de furt. În orice societate organizată, furtul este privit ca fiind un act sancționabil. Cu toate acestea, pot exista cazuri în care a fura poate fi înțeles și, în acest caz, pedeapsa poate fi înlăturată. De exemplu, într-o perioadă de foamete, în timpul domniei celui de al doilea calif al islamului, Omar ibn al-Khattab (Allah să fie mulțumit de el!), pedeapsa corporală pentru furt, care este amputarea mâinii, nu a fost aplicată, deoarece în acele vremuri de lipsă și foamete furtul a fost considerat o infracțiune mai degrabă din necesitate, decât din răutate.

Pedepsele islamice, în special cele privitoare la adulter și furt, sunt menite să fie implementate doar într-o societate islamică în care justiția socială și conștiința morală predomină și unde nu există niciun motiv pentru săvârșirea de infracțiuni, decât ca urmare a răutății umane. Profetul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a implementat niciodată vreo pedeapsă într-un alt context decât acesta.

Nu ieșim din context dacă precizăm că uciderea cu pietre ca pedeapsă pentru adulter, chiar dacă nu se practică în zilele noastre de către evrei și creștini, este poruncită și în Tora, o Scriptură Sfântă pentru ambele religii.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a încurajat subjugarea și opresiunea femeilor?

Unii susțin că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a încurajat opresiunea femeilor, după cum reiese din acțiunile sale și din principiile pe care el le-a oferit adeptilor săi. Unii întreabă: cum se poate respinge opresiunea femeilor ca act ilicit comis doar de unii musulmani răătăciți, atunci când acesta a fost aprobat chiar de către Profetul islamului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)? Mai mult decât atât, din moment ce Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a prescris legi pentru femei din perspectiva unui bărbat și a societății tribale și patriarhale în care a trăit, acest lucru conduce, în mod natural, la diminuarea statutului femeilor. Prin urmare, așa cum continuă argumentarea, atitudinile și legile islamice trebuie să fie privite ca depășite și au nevoie de revizuire.

Dar, este într-adevăr corect că învățăturile și practicile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) aprobă un mod opresiv de viață pentru femei? Mai mult decât atât, au fost învățăturile sale pe baza cunoștințelor sale personale, a experienței sau condițiilor societății în care a trăit? Sunt atitudinile islamice față de femei legate de condițiile personale, sociale și istorice?

Iată ce spune Allah în Coran:

„El este Cel care v-a creat dintr-un singur suflet și din el a făcut-o și pe perechea lui, lângă care el să poată găsi

liniște (...)" [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:189]

Acest verset important exprimă egalitatea în esență a bărbaților și femeilor. Este un principiu care se bazează pe o viziune globală a omenirii în islam: că bărbații și femeile sunt la nivelul cel mai fundamental egali în căutarea fericirii supreme. Chiar dacă Legislația islamică admite anumite diferențe biologice și sociale între bărbați și femei, acest punct de vedere global al egalității de sexe nu este neglijat.

În același timp, normele și reglementările aplicabile femeilor care par a fi discriminatorii dintr-o perspectivă modernă, nu s-au bazat pe opinia personală a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) sau pe contingentele istorice. În loc de acesta, musulmanii au credea că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost cel care a adus Mesajul divin ce poartă în el înțelepciunea atotcuprinzătoare. Pentru a înțelege aspectele Înțelepciunii lui Allah este nevoie de înțelegere spirituală și experiență. Astfel, pentru un musulman, aceasta nu trebuie să fie respinsă pur și simplu, pentru că intră în contradicție cu unele tendințe moderne.

Trebuie adăugat că, deși există diferențe biologice și sociale între sexe, etica Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) conectează bărbatul și femeia într-un mod semnificativ: în realizarea de fapte bune. Cei doi au menirea de a fi agenți ai binelui și de a se ajuta unul pe celălalt în a face ceea ce este în ultimă instanță virtuos. Coranul nu numai că înzestrează femeile cu nobile idealuri de a atinge virtute și cunoștințe, dar, de asemenea, face legătura indisolubilă între rolul bărbaților și cea a femeilor; astfel, un sex nu este

privilegiat peste celălalt. În descrierea relației dintre un soț și soția sa, Coranul spune:

„(...) ele vă sunt veșmânt vouă, iar voi le sunteți veșmânt lor (...)” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:187]

Ambii parteneri trebuie să se sprijine reciproc în aplicarea binelui.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu numai că a tratat femeile în mod corect și egal, dar a ridicat, de asemenea, statutul lor într-o societate care trata femeile ca fiind un blestem și ca fiind inferioare. Aceasta era o societate care îngropa fetele nou-născute de vii pentru a proteja o imagine distorsionată a onoarei.

Două cazuri esențiale demonstrează grija și rangul atribuite femeilor. Primul caz, în momentul morții sale, atunci când cineva se preocupa de cele mai importante chestiuni, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a sfătuit în mod ferm companionii să trateze femeile cu blândețe și compasiune.

Un alt prilej a fost discursul său din cadrul Pelerinajului său de Adio pe Muntele Arafah, în singurul său pelerinaj, la care s-a relatat că au participat 120.000 de oameni. El a folosit intenționat această ocazie unică și rară pentru a-și instrui companionii să trateze femeile corect și cu compasiune, ca nu cumva oamenii să se întoarcă la practicile lor vechi și nedrepte.

Sute de exemple pot fi citate din viața sa, care arată că el a tratat femeile cu compasiune și cu cea mai mare demnitate și respect. El a arătat respect și demnitate nu numai față de femeile musulmane, ci și față de femeile nemusulmane. Femei din diverse medii, de diferite rase și culori, au găsit la el un

refugiu și un protector milostiv. Această afirmație poate fi dovedită de numeroase cazuri, însă acest lucru depășește sfera de interes a acestui proiect.

El i-a învățat pe oameni că: **„femeile sunt exact ca bărbații”**. Aceasta este o declarație explicită de la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care proclamă egalitatea între femei și bărbați în statut și rang:

„Un om a venit la Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a întrebat: «O, Trimis al lui Allah, care este cel mai îndreptățit dintre oameni pentru compania mea?» (Trimisul lui Allah – Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: **«Mama ta.»** (Omul) a întrebat: «Apoi cine?» (Profetul – Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: **«Mama ta.»** (Omul) a întrebat: «Apoi cine?» (Profetul – Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: **«Mama ta.»** (Omul) a întrebat (din nou): **«Apoi cine?»** (Trimisul lui Allah – Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: **«Tatăl tău.»» (Bukhari)**

Răspunsul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) „*tatăl tău*” cu a patra ocazie indică statutul elevat al maternității peste paternitate, precum și statutul foarte apreciat al femeilor în islam.

Cu altă ocazie, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Un credincios nu trebuie să urască o credincioasă (spre exemplu, pe soția sa); dacă lui nu-i place o caracteristică a ei, cu siguranță va fi mulțumit de altă caracteristică.” (Muslim)

Ori de câte ori fiica sa, Fatimah (Allah să fie mulțumit de ea!), venea la casa lui, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) o saluta, o săruta pe obraz și o așeza în locul lui. Ori de câte ori el o vizita, ea făcea același lucru: se ridica în picioare să-l salute, să-l sărute și îl așeza în locul ei. Femeile bătrâne, sclavele și femeile pe care mulți le considerau neimportante, puteau să-l ia de mână pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și să meargă pe străzile din Medina, unde primeau ajutorul lui pentru nevoile lor. În Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ele au găsit întotdeauna o mână de ajutor; așa au fost smerenia, sensibilitatea și mila sa față de femei.

Sute de exemple pot fi citate din propria sa viață, care arată că el a tratat femeile cu compasiune, oferindu-le cea mai mare demnitate și respect. El a arătat respect și demnitate nu numai față de fetele și femeile din comunitatea lui de musulmani, dar, de asemenea, și față de femeile nemusulmane și față de cele din afară comunității. Femeile din diverse medii, rase și de vârste diferite au găsit la el refugiu și milă.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost antisemit și a măcelărit el bărbații, femeile și copiii tribului evreiesc Banu Qurayza? A planificat el epurarea etnică a evreilor din Peninsula Arabică?

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a predicat evreilor, sperând și rugându-se pentru mântuirea lor. El nu i-a învățat pe companionii săi ura față de evrei sau exterminarea acestora. Incidentul de la Banu Qurayza este adesea menționat ca uciderea brutală a evreilor nevinovați, însă fără prezentarea contextului istoric. Conflictul nu a fost din cauza credinței iudaice, ci a unui război în care tribul Banu Qurayza a ales să se implice.

Atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit la Medina, el a făcut un pact constituțional cu evreii, care erau o minoritate. Li s-au oferit drepturi și libertăți de care s-au bucurat și pentru un timp au trăit în pace. Musulmanii nu le făceau niciun rău.

Pentru a da un exemplu: odată, un evreu și un musulman se certau. Atunci când evreul l-a lăudat pe Moise (Pacea fie asupra sa!) mai mult decât pe Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), musulmanul l-a insultat pe evrei. Evreul s-a plâns Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a spus: „**Nu-mi conferi mie superioritate peste Moise.**”. Acesta a fost fundalul de conviețuire religioasă al incidentului cu Banu Qurayza.

Pactul pe care Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a făcut cu evreii,

împreună cu alte triburi din Medina, a fost parte dintr-o constituție scrisă, care este considerată a fi una dintre cele mai vechi din istorie. O întreagă secțiune a constituției a aparținut în special evreilor.

Principalele clauze ale constituției care abordau relațiile dintre musulmani și evrei spuneau că aceștia trebuie să se conviețuiască în pace unul cu altul și că nu au voie să-și greșească unul altuia. Ambii aveau obligația de a proteja orașul Medina, iar dacă ar fi avut loc vreo agresiune străină, toată lumea trebuia să apere orașul și să împartă greutățile financiare.

Acest tratat de pace a inclus triburile evreiești principale din Medina, la acea vreme: Banu Qurayza, Banu Nazir și Banu Qaynuqa. Deși au existat alte triburi evreiești care au trăit cu musulmanii în pace, în special aceste triburi, nu au respectat tratatul și, unul după altul, l-au și încălcat.

În primul rând, Banu Nazir a încercat să-l asasineze pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), fapt care a condus la un război între musulmani și acest trib. În al doilea rând, Banu Qaynuqa a încălcat dreptul unei femei musulmane prin expunerea forțată a părților ei private, în timp ce ea se afla în piață. Acest lucru a condus la un alt conflict între musulmani și evrei. Ca urmare, ambele triburi evreiești au fost expulzate din Medina, din cauza încălcării tratatului și constituției.

În ceea ce îi privește pe Banu Qurayza, aceștia nu numai că au încălcat tratatul, ci au și conspirat cu meccanii și alte triburi arabe pentru a lansa un atac asupra Medinei cu scopul de a nimici musulmanii, o dată pentru totdeauna. În prezent, astfel de acțiuni ar fi clasificate ca însemnând trădare și insurgență.

Evreii și aliații lor mășăluiau spre Medina cu o armată de zece mii de oameni în timp ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea doar trei mii de soldați. Lupta care a urmat a fost numită „Bătălia șanțului”, pentru că musulmanii, ca tactică de apărare, au săpat un șanț în jurul Medinei.

Niciodată Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu s-a mai confruntat cu o astfel de situație critică și alarmantă, în toată experiența sa militară. El a trebuit chiar să trimită femeile și copiii musulmani, pentru siguranța lor, la periferia Medinei. Musulmanii s-au temut că întreaga comunitate va fi exterminată.

Coranul descrie situația astfel:

„Când ei au venit la voi de deasupra voastră și de sub voi (din susul văii și din josul ei) și când ochii voștri au fost tulburați și inimile v-au ajuns în gât (din pricina spaimei) și v-ați făcut voi fel de fel de gânduri în privința (Făgăduinței) lui Allah.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 33:10]

Dintr-odată, un vânt violent a început să sufle, care, strategic, era în favoarea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a armatei sale. Lupta interminabilă și condițiile climatice dificile, în cele din urmă, i-au forțat pe dușmanii musulmanilor să plece. Recunoscând înfrângerea totală, meccanii și celelalte triburi au părăsit Medina. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a plecat imediat spre Banu Qurayza. După un asediu de aproape o lună, Banu Qurayza s-a predat.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trebuit să hotărască soarta a 700 de prizonieri

de război din Banu Qurayza. El nu a luat nicio decizie cu privire la ei, ci a lăsat acest lucru pe mâna unui judecător, Sa'd ibn Muadh, care a fost un aliat al Banu Qurayza și conducătorul unui trib important din Medina.

Sa'd a luat un angajament de la ambele părți - de la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și de la liderii Banu Qurayza - că verdictul lui va fi respectat. Verdictul final al lui Sa'd a fost ca cei care au luptat împotriva musulmanilor să fie uciși, iar femeile și copiii să fie luați prizonieri. Această hotărâre a fost aplicată în conformitate cu acordul voluntar al evreilor de a respecta verdictul final.

Banu Qurayza s-a confruntat, din păcate, cu această pedeapsă aspră din cauza actului lor foarte grav de trădare, care a subminat în întregime stabilitatea, și așa fragilă, a comunității. De fapt, evreii nu au avut obiecții față de această hotărâre, deoarece decizia lui Sa'd s-a bazat pe legea iudaică, cum apare în Tora:

„Când te vei apropia de o cetate ca să te bați împotriva ei, s-o îmbii cu pace. Dacă primește pacea și-ți deschide porțile, tot poporul care se va afla în ea să-ți dea bir și să-ți fie supus. Dacă nu primește pacea cu tine și vrea să facă război cu tine, atunci s-o împresori. Și după ce Domnul, Dumnezeul tău, o va da în mâinile tale, să treci prin ascuțișul săbiei pe toți cei de parte bărbătească. Dar să iei pentru tine nevestele, copiii, vitele, și tot ce va mai fi în cetate, toată prada, și să mănânci toată prada vrăjmașilor tăi, pe cari ți-i va da în mână Domnul, Dumnezeul tău.”
[Deuteronom, 20:10-14]

Un scriitor hindus, Nadhuran, după un studiu detaliat al tratatului istoric și a hotărârii judecătorești luate împotriva tribului Banu Qurayza, a concluzionat:

„... deși pare dur, verdictul lui Sa'd a fost corect. În primul rând, acest verdict este în concordanță cu legile lor proprii (ale evreilor). În al doilea rând, verdictul a fost luat de un mediator, care a fost propriul lor aliat și ei înșiși l-au ales să hotărască între ei și Mohammed.”

Binecunoscuta autoare și savant al religiilor comparative, Karen Armstrong, afirmă:

„(...) Însă, este important să reținem că cei din Qurayza nu au fost uciși din motive religioase sau rasiale. Niciunul dintre celelalte triburi evreiești din oază nu a obiectat sau a încercat să intervină, deoarece, se vedea în mod clar că era o chestiune pur politică și tribală (...) Oamenii din Qurayza au fost executați pentru trădare. Celelalte șaptesprezece triburi evreiești din Medina au rămas în oază, trăind în relații de prietenie cu musulmanii timp de mai mulți ani, iar Coranul a continuat să insiste ca musulmanii să-și amintească înrudirea spirituală cu oamenii Cărții...”

Prin urmare, reiese clar din contextul detaliat al acestui incident, că acuzația de epurare etnică sau genocid al evreilor din Medina este o acuzație nefondată.

Musulmanii îi atribuie divinitatea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)?

Având în vedere monoteismul pur și strict al islamului, această întrebare pare la început irelevantă și chiar absurdă. Dar, din cauza faptului că musulmanii îl respectă foarte mult și îl cinstesc în mod deosebit pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), mulți nemusulmani, în special din Occident, cred, în mod eronat, că musulmanii i se închină lui. Într-adevăr, unii dintre ei acuză musulmanii că aceștia a cred în faptul că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este Dumnezeu.

Spectaculosul eveniment care a avut loc la moartea sa este de ajuns pentru a pune toate întrebările legate de această problemă la o parte. Atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a murit, companionii săi, în special cei apropiați lui, au fost reticenți în a crede vestea. Unul dintre cei mai puternici dintre ei, care ulterior a ajuns să fie al doilea calif, Omar ibn al-Khattab (Allah să fie mulțumit de el!), nu numai că nu a acceptat faptul că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a murit, ci chiar a amenințat cu moartea pe oricine care răspândește acest „zvon”. Însă, prietenul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și al lui Omar, Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!), după ce s-a asigurat că viața pământească a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a luat sfârșit, s-a ridicat și a declarat cu cea mai mare fermitate:

***„O, oameni! Dacă cineva dintre voi se închină lui
Mohammed, Mohammed este mort. (Dar) dacă cineva dintre***

voi se închină lui Dumnezeu, Dumnezeu este Viu și Nemuritor.”

Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!) a recitat apoi versetul care i-a fost revelat Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) după bătălia de la Uhud, când mulți musulmani au fost șocați de zvonul fals al morții sale:

„Și Mohammed nu este decât un trimis - și au mai fost înainte de el și alți trimiși. Dacă el ar muri sau ar fi ucis, v-ați întoarce voi pe călcăiele voastre? (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:144]

Versetul a avut un asemenea impact asupra oamenilor ca și când ei l-ar fi auzit pentru prima oară.

Înainte de moartea sa, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a avertizat pe toți companionii să nu-l idolatrizeze sau să i se închine lui, așa cum au făcut adepții altor profeți. El i-a învățat fără încetare că, deși este Trimisul lui Allah, este doar un om și astfel muritor.

Coranul afirmă fără echivoc și repetă de mai multe ori:

„Spune (o, Mohammed, oamenilor Scripturii și idolatrilor): «Ci eu sunt doar un om, ca și voi!» (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 18:110]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis construirea unui lăcaș de cult deasupra mormântului său. De fapt, a fost înmormântat în casa, care era alipită de moscheea principală din Medina. Mormântul său a rămas atașat de moschee, iar musulmanii, în timp ce vizitează moscheea și se roagă în ea, vizitează și mormântul său și trimit

binecuvântări asupra lui. Ei nu se roagă lui pentru vreun beneficiu, deoarece acest lucru este strict interzis în islam.

În cele din urmă, este important de remarcat că nicio sectă islamică nu-l consideră pe Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) Dumnezeu și nu i se închină lui.

Este Dumnezeu lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) răz bunător?

Aceasta este o înțelegere greșită a învățăturii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care este adânc înrădăcinată în atitudinea occidentală față de islam și care nu are niciun fel de temei. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a fost trimis ca o îndurare pentru toată creația, i-a învățat pe companionii săi că Allah are multe Nume pe care le-a revelat creației Sale. Printre acestea, Cel Milostiv și Cel Îndurător sunt Atributele cele mai citate în Coran și două dintre cele mai importante.

Fiecare Capitol (cu excepția unuia) din Coran începe prin invocarea: „**În numele lui Allah Ar-Rahman (Cel Milostiv), Ar-Rahīm (Cel Îndurător)**”. De fapt, Numele de „Milostiv” (Ar-Rahman), ca Nume al lui Allah, nu era cunoscut pentru arabi atunci când a fost revelat pentru prima dată în Coran. Acesta a fost introdus prin Revelație, iar când au întrebat la ce face referire, Allah a revelat versetul:

„Spune: «Chemați-L Allah sau chemați-L Milostivul, oricum L-ați chema, ale Lui sunt Numele cele mai frumoase!» (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 17:110]

Mai mult, Numele de „Milostiv” nu este doar unul dintre numeroasele Sale Nume frumoase, ci deține un loc foarte important în islam. Este un principiu stabilit în islam că Mila lui Allah va învinge Mânia Lui. Într-adevăr, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a relatat că Allah spune: **„Mila Mea învinge Mânia Mea”**. Există numeroase versete și relatări de la Profetul islamului (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care fac cunoscute Mila și Compasiunea lui Allah. De exemplu, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) afirmă că:

„Allah este Plin de compasiune și iubește compasiunea. El oferă compasiune într-un fel în care nu oferă asprime.”
[Bukhari, clasificat ca fiind *sahih* de către Albani]

Într-o altă relatare, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) afirmă:

„Există o sută de părți al Milei lui Dumnezeu și o parte a pogorât-o asupra djinnilor, oamenilor și a insectelor și acesta este motivul pentru care aceștia se iubesc unii pe alții, arată bunătate unul față de celălalt și chiar și fiara își tratează puiul cu compasiune, iar Allah a reținut 99 de părți prin care să aibă Milă de robii Săi în Ziua Judecății.”
(Muslim)

Coranul a declarat că însăși trimiterea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) omenirii a fost o îndurare pentru toată creația. Într-adevăr, Mila lui Allah străbate nu numai Cosmosul, ci este, de asemenea, un principiu juridic și etic fundamental în islam. Savanții au demonstrat că Mila lui Allah se manifestă în normele juridice care au fost revelate omenirii.

Se poate observa, de asemenea, Mila Sa din învățăturile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) privind Viața de Apoi, Raiul și Iadul. Însăși natura Iadului, ca un loc al suferinței umane și pedepsei, este adesea citat ca dovadă în susținerea afirmației că Allah este răzbunător. Cu toate acestea, o analiză mai atentă a modului în care Raiul și Iadul sunt descrise în Coran, precum și scopul lor, oferă o perspectivă asupra Milei lui Allah, chiar și în Viața de Apoi.

Când Allah descrie Raiul și Iadul în Coran, descrierile Iadului sunt adesea foarte scurte în comparație cu cele ale Raiului. De exemplu, Capitolul 55 din Coranul cel Sfânt conține 22 de versete frumoase cu detalii elocvente privind Raiul, în timp ce doar 7 versete ale sale vorbesc despre Iad.

Mai mult, Coranul indică faptul că Iadul nu a fost creat din motive arbitrare. Mai degrabă, Coranul, în timp ce descrie focul Iadului, completează adesea descrierile cu motivele pentru care locuitorii săi au ajuns acolo.

În multe locuri, motivele vizează comportamentul social al individului, cum sunt lipsa de compasiune față oamenii săraci sau exploatarea nejustificată a oamenilor. Este interesant de observat că multe dintre aceste păcate implică răufăcătorul și alte persoane și nu sunt doar „păcatele împotriva lui Allah”.

Prin urmare, pedeapsa și Focul Iadului în sine sunt legate de dreptate și, prin extensie, de Mila lui Allah. Ar trebui ca un Allah Milostiv să permită ca infractorii să rămână nepedepsiți? Ar trebui El să permită ca greșelile comise împotriva victimelor să rămână nesoluționate? Desigur că nu! Prin urmare, Iadul și pedeapsa reprezintă în sine o milă pentru victimele fărâdelegilor și un aspect necesar al dreptății.

Mentținându-se în parametrii dreptății, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a susținut clar faptul că pedepsirea nu va avea loc până la finalizarea tuturor procedurilor unui proces echitabil: înregistrările vor fi prezentate, martorii vor fi chemați, chiar și ochii noștri, urechile și articulațiile vor da mărturie. Nimeni nu va fi nedreptățit. Mai mult decât atât, în timp ce Allah, prin Mila Sa, îi va răsplăti din abundență pe cei care sunt dreți, El nu va pedepsi răufăcătorii decât pentru infracțiunile și faptele lor rele - nu mai mult. Coranul afirmă:

„Cel ce vine cu o faptă bună va avea parte de ceva și mai bun decât ea, iar cel ce vine cu o faptă rea (să știe că) cei care săvârșesc fapte rele nu vor fi răsplătiți decât după ceea ce au săvârșit.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 28:84]

Chiar în timp ce Coranul vorbește despre pedeapsă și Focul Iadului, se concluzionează de multe ori declarațiile cu idei despre Mila și Iertarea lui Allah, de obicei, menționând că **„El este Cel Milostiv, Cel Iertător”**. Chiar și atunci când abordează răufăcătorii și infractorii, Allah îi încurajează să nu deznădăjduiască de la Mila și Iertarea Sa infinită, după cum spune Allah în Coranul cel Glorios:

„Spune: «O, voi robii Mei, care ați întrecut măsura în defavoarea voastră, nu deznădăjduiți în privința îndurării lui Allah!» Allah iartă toate păcatele. El este Al-Ghafūr (Atoateiertătorul), Ar-Rahīm (Cel Îndurător).” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 39:53]

În acest sens, învățăturile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) arată că pedeapsa poate fi văzută chiar ca o acțiune milostivă a lui Allah. Există tradiții profetice care indică faptul că pentru mulți oameni intrarea în Iad va fi un mod de purificare, prin care păcătoșii vor intra în cele din urmă în Rai, după ce vor plăti pentru faptele lor rele. Fără Iad, ar fi nedrept ca acești oameni să intre în Rai și astfel, fără Iad, ei nu ar putea avea ocazia să guste și să aprecieze Raiul – arătând din nou motivele milostive din spatele creării Iadului de către Allah.

Prin urmare, din cele de mai sus, se poate vedea că învățăturile Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu îl arată pe Allah a fi răzbunător, ci

Milostiv și Îndurător, atât în această viață, cât și în Viața de Apoi.

Suferea Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de epilepsie?

Afirmațiile că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi suferit de epilepsie se bazează pe o serie de ipoteze șubrede care nu sunt susținute de cercetările medicale. Acestea se bazează exclusiv pe multe descrieri diferite ale stării sale în timpul primirii Revelației. În primul rând, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a primit prima Revelație la vârsta de patruzeci de ani. Acest lucru ar însemna că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început mai târziu în viață să sufere brusc de epilepsie, deoarece nu a fost relatat că ar fi suferit de astfel de experiențe înainte. Acest lucru este foarte puțin probabil din punct de vedere medical.

Mai mult decât atât, epilepsia este văzută ca o modalitate de a explica viziunile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și experiențele sale spirituale. Nu a fost cunoscut că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi suferit astfel de trăiri fizice sau psihice, decât în timpul primirii Revelației. Acest lucru ar însemna că epilepsia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a avut loc doar atunci când i-au fost inspirate versetele din Coran. Aceasta ar fi o anomalie medicală, deoarece epilepsia nu este în mod constant asociată cu astfel de experiențe.

Epilepsia netratată duce, de asemenea, la deteriorare mentală și la dificultăți. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a primit Revelația timp

de 23 de ani și niciodată nu a fost relatat că memoria lui sau capacitatea sa mentală ar fi suferit în vreun fel.

Dacă luăm în considerare întreaga istorie a vieții Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), se pot observa foarte clar integritatea, coerența personalității sale și calitățile lui. El a transformat credința, practica și mentalitatea unui popor corupt și slab dezvoltat într-unul moral și civilizat. El a devenit tatăl unei națiuni într-o manieră fără precedent în istoria omenirii.

De la viața de familie la personalitatea sa publică, detaliile vieții sale au fost transparente. Ceea ce reiese dintr-o privire imparțială asupra personalității lui este că toate realizările sale nu pot fi reduse la câteva motive medicale. Spre deosebire de multe dintre marile figuri ale istoriei, ceea ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut, a declarat și sancționat sunt înregistrate în mod autentic și chiar mai mult după ce a primit Revelația. Într-adevăr, miile de pagini care au fost scrise cu privire la viața lui nu dezvăluie nicio urmă de comportament haotic sau irațional.

Ideea că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi fost un epileptic a fost avansată pentru prima dată de orientaliștii ale căror argumente atât din punct de vedere științific, cât și istoric sunt foarte fragile. De atunci, această susținere a fost readusă în conștiința publică de propagandiști și critici cărora prea puțin le pasă de baza acuzațiilor lor. Din cele de mai sus, este clar că, atunci când se analizează în mod obiectiv viața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), este greu să se ia un astfel de argument în serios.

www.islamhouse.com

WWW.ISLAMHOUSE.COM